virtutem.ſ.per fidem verū cognoſcendo: per
ſpem in bonum arduū tendendo: p̱ caritatē di
uinum bonū ſimpl'r diligendo. ¶ Primū ꝓ
batur ex eo ꝙ obꝫ diuini ſermonis eſt ꝑma ve
ritas: de quo Johes. Sermo tuus veritas ē
id eſt de ꝑma veritate obe. ¶ Scd'm pꝫ de ſpe
que eſt reſpectu boni ardui. Cum.n.finis vl
timus trāſcendat facultatē humane nāe: eo ꝙ
ex puris nālibus acqri non pōt: ſi abſqꝫ doctri
na verbi dei relicta fuiſſet: deſparet obtinere
hunc finem. Ideo vt p̱ ſpem in bonū arduum
tenderet: videt̄ poſſe accipi: ꝙ ſermo diuinus
neceſſarius fuit. Ro.8.ſcribit̄. Queeūqꝫ ſcri
pta ſunt: ad noſtram doctrinā ſcripta ſunt.
¶ Tertium pꝫ de caritate. Quid in tantū ac/
cendit in caritate dina: ſicut ſermo diuinus?
Tota.n.doctrina xp̄i ad dilectionē dei ordina
tur ⁊ xp̄i. Dilectio.n.dei eſt finis ſacre ſcriptu
re. Et ſic pꝫ qūo ſermo dinus ſ'm triplicē vir/
tutem ordinat nos in deuꝫ. vn̄ Jaco.ꝑ°. dicit̄
Eſtote factores verbi ⁊c. vnde beati q cuſtodi
unt illud.q.d. Non ſoluꝫ ſufficit gratiā dei re
cipere: niſi receptam conſeruare ſtudeas.

¶ Feria 2ᵃ dn̄ice.3.q̄drage. Sermo.59.

d Exerūt pha/
riſei ad ieſuꝫ. Luc.4. Se
cundū qđ dicit Ber. Ue/
nit enim filius dei: ⁊ tot: ⁊
tanta mirabililia op̱atus ē
in mundo: vt imerito itel/
lectum noſtrū ab omnib⁹ vitijs mūdanis reuo
caret. Quis enim cogitare ſufficiat qualiter de
us preuenit nos: ſubuenit nobis: ⁊ voluit mo
ri: vt nos viueremus ſeruire: vt regnaremus
exulari: vt repatriaremus: ⁊ vſqꝫ ad ſeruiliſſi/
ma op̱a inclinari: vt conſtitueret nos ſup̱ om̄ia
op̱a noſtra? Hoc eniꝫ ꝯgruebat nobis. Nā cū
humana natura nimiū eſſet vulnerata: puta er
rore diſcernendi: difficultate operandi: ⁊ ꝓni/
tate ad maluꝫ: ⁊ impotentia ad reſiſtendū: indi
guim⁹ merito fideli medico: qui ꝓ noſtris vul
neribus medēdis ꝯficeret medicinā. Hoc eni
fecit xp̄s de quo eccleſiaſtici.27.ſcribit̄. Altiſſi
mus de terra creauit medicinā: ⁊ vir prudens
non abhorruit eaꝫ. vnde creauit de terra.ſ.cor
poris ſui medicinā.ſ. ſacramenta que virtuteꝫ
⁊ efficaciam habent a paſſione: quā ip̄e p̱tulit in
corpore ſuo: que attulit nobis fructū redempti/
onis: ⁊ efficaciam medendi languorib⁹ aiaruꝫ
Sed vir prudēs nō abhorebat eā ſꝫ de nouo
ſuſcipit eam. Inſanus.n.merito reputaret̄ in
firmus: q medicinam morbi expulſiuam: ſani
tatis collatiuā: nāe ꝯfortatiuā abijceret: ⁊ eam
nō ſollicite cuſtodiret. Et ideo in p̄ſenti euāg°
moral'r intellecto occurrunt nob̄ in vl'i quatuor
ꝯſideratōes. Prima ꝯſideratio.

p Rima ꝯſideratio eſt de humane nāe
infirmatiōe: ibi. Quanta audiuim⁹
fa.in ca.circa quā ſunt tres ꝯcl'ones
¶ Prima concl'o eſt: ꝙ in humana nā eſt q/
dam appetitus ſenſitiuuſ: qui dicit̄ ſenſualitas
que eſt corrupta per originale peccatum: ⁊ in/
ordinata delectatio ſiue libidinoſa: que ex ea ꝓ
cedit: de qua dicit̄ Romanoꝝ.5. Non enim
ꝙ volo bonum hoc facio: ſed ꝙ odi malū hoc
facio. Quod exponit beatus Auguſtinus de
malo concupiſcentie: quod conſtat eſſe motuꝫ
ſenſualitatis. Motus huius ſenſualitatis ſ'm
impulſum fomitis tendit impetuoſe ad fruitio
nem creature delectabilis.
¶ Secunda cōcluſio eſt: ꝙ ſanctitas vite per
motus ſenſualitatis ſepe periclitatur perducē/
tes ad peccatum: de quibus diſtinguit Henri
cus de gandauo per gradus peccati dicens.
¶ Primo ex fomite fit motus quidam titilla
tionis in carne: quem apprehendit ſenſus exi/
ſtens in carne: per cuius apprehēſionē primo
mouetur appetitus ſeſitiui cōiunctus motu de
lectationis. ¶ Secūdo motu deſideſij ad ꝓſe
quenduꝫ illud in opus. Et in hoc terminatur
motus primo moti. ¶ Poſtea hunc motū in
appetitu apprehendit ratio ſimplicis intelligē
tie: per cuius apprehenſionem cōmouet̄ volū/
tas motu delectationis delectando appetitui.
¶ Quarto motu in delectatōe ꝯſentiendo ⁊c.
¶ Tertia concluſio eſt: ꝙ neceſſarium eſt ꝙ
hec ſenſualitas a fluxu concupiſcētie reſtringa
tur. Nam ipſa perturbat multipl'r rationem.
¶ Primo.ſ.per colliſionem multipliciū paſ/
ſionum: ¶ Scd'o p̱ vehementiā deſiderioꝝ.
¶ Tertio per fallaciam circumueniendo iudi/
cium rationis. ¶ Quarto per ſollicitudinem
⁊ diſtractionem temporalium bonorum.
¶ Quinto per fantaſmatū inundationem.
¶ Sexto per temptationum vehementiā. vn̄
celeſtis medicus ſingl'is qbuſdā motibus ſeu
conturbationibus obuiantia adhibet medica/
menta. Unde Auguſt. Magnus venit me
dicus: quia magnus vbiqꝫ iacebat egrotus.

Et h̓ eſt qđ dicit. Quanta audiuimus facta ꝛc. Per capharnaū caro intelligitur. vnde Luc. 4. dicitur. Et tu capharnaū vſqꝫ in celuꝫ exaltata es: vſqꝫ in iſernuꝫ demergeris. Glo. Exaltata es ſupbe reſiſtēdo mee p̄dicationi. Et iō maioribus ſupplicijs pūeris: q꜡ credē noluiſti

Secunda conſideratio.

s Ecunda cōſideratio eſt de ſpirituali dicamie ꝯfeſſionū: Cū dr̄. Fac hic ꝛ in p̄ria tua. vbi occurrūt. tres ꝯ°es.

¶ Prima ꝯclō eſt: ꝙ celeſtis medicus ſm cōditionē vulneꝝ medicamenta ordinauit. Culpa. n. deuꝫ offendit: naturaꝫ ledit: ꝛ offendēdo deum hoīes gratia expoliat: ꝛ ledendo naturā vulnerat naturalia. Hijs ꝯditionibus ꝯſideratis xp̄s ordinauit ꝯuenientia medicamenta: que ſunt ſacramenta. Illa. n. deum placant: ꝛ placando faciunt ꝓpicium. Impetrant gratiā: ꝛ veſtiunt hoīem ſpoliatuꝫ: ꝛ hoīem infirmuꝫ ſua curant virtute: ꝛ reparāt naturalia: in cuiꝰ figura p̄ceperat Moyſi deus: vt faceret tymiama compoſitum opera pigmentarij.

¶ Scđa ꝯcluſio: cum oīa ſacramenta habeāt vim placatiuaꝫ ꝛ ſanatiuā: tn̄ ſacramentum cōtritiōis eſt magis opportunū. Nam medicina ē ſūme opperatiua: qn̄ ē vallata quadruplici circunſtantia. ¶ Prima qn̄ eſt facillima. Nam iſta medicina ꝯtritionis que inſtituta eſt ad curandum plagaꝫ peccati mortalis: eſt facillima Quia ſm Aug. Nihil ita eſt in poteſtate volūtatis ſicut actus eius cuius ſignuꝫ eſt. Quia lꝫ aliqua creatura poſſet nos inducere: nulla tamen ꝓrſus poteſt nos cōpellere vel impedire ad volendū: ꝛ q꜡ ꝑ actum volēdi ſeqtur attritio Ideo nihil eſt ſic in poteſtate voluntatis ſicut ꝯtritio: ꝛ ſic iſta medicina eſt facillima. ¶ Secundo qn̄ eſt celerrima: ſic ꝯtritio q꜡ nō tardat hora nec momētuꝫ: ſed in eodem tempore quo applicatur ſanat: Sicut ſol emittit radiū ſuum. ¶ Tertio qn̄ eſt integerrima: ſic cōtritio. Q꜡ impoſſibile eſt vnum vulnus peccati mortalis ſanari: quin oīa ſanentur cū gratia diuina ſit indiuiſa. ¶ Quarto qn̄ eſt ſaluberrima: ſic contrio. Quia non ſolū plagam curat: ſed etiā gratiam: que eſt ꝑfecta vita ꝯfert ꝛ ſanitateꝫ anime inducit: ꝛ deinde in poſteruꝫ a peccatis preſeruat. Pſal. Sanat ꝯtritos corde: q̄ꝫtum ad peccatoꝝ purgationem. Et alligat ꝯtritiōes eoruꝫ quantum ad peccatorum preſeruationem.

¶ Tertia ꝯcluſio eſt: ꝙ lꝫ ꝯtritio ſit medicina ſine qua nullo modo ſanitas ſpūalis haberi poteſt: tamen per quatuor impediri poteſt.

¶ Primuꝫ eſt ꝯſcientie induratio. Sunt. n. alique anime dure intantū: vt ſicut ſaxa nec cōpunctione: nec inſpiratione valeant imutari: ſicut iudei: ꝛ tales non ſunt idonei ad ꝯtritionē: ſed ad reprobationē. Eccle. 3°. Cor duꝝ male habebit in nouiſſimo. ¶ Sđꝫ eſt ꝯſuetudo firmata. Conſuetudo. n. peccandi in potentia ita firmat habitum malū: vt ponat impoſſibilitatē conuertēdi. Ihere. 13. Si poteſt ethyops immutare pelleꝫ ſuā: ꝛ pardus varietateꝫ ſuā ꝛc. ¶ Tertiuꝫ eſt diſcenſio ꝓuocata: qn̄. ſ. eſt pugna inter vires intellectiuas ꝛ ſenſitiuas: quaſi bellum inteſtinū: de quo apoſtolus. Caro concupiſcit ꝛc. Quādo autem paſſiones ſunt ſedate: tunc aīa eſt idonea ad ꝯtritionem. quia paſſiones incitant ad contrarias delectationes. ¶ Quartū eſt innocētia eſtimata: q꜡ qn̄ aliqs cum ſit peccator eſtimat ſe falſa opinione innocentē: tunc non poteſt ad pn̄iam flecti. Sicut infirmus non vult recipe medicinam qn̄ nō eſtimat ſe egrotū. vt pꝫ in freneticis. Iher. 2. Dixiſti innocens ꝛ abſqꝫ peccato ego ſum. Ideo inquit deꝰ. In iudicio ꝯtendā tecuꝫ. De hijs igitur dr̄. Fac ꝛ hic i p̄ria tua: quaſi diceret: facta tua ꝑ tuam paſſionē ſunt in patria. i. in deuota mente que patria xp̄i dicitur. Nam ſicut parentes xp̄i dicuntur qui faciunt voluntatem patris eius: ſic ꝛ patria xp̄i dicitur mens deuota: in qua ꝑficitur voluntas patris. vn̄ Matt. 13. Veniens in patriam ſuam docebat eos: ſꝫ ꝓphete ꝯtradicitur. Nec acceptus ē in patria ſua: vbi hec quattuor impedimēta dominant̄.

Tertia conſideratio.

t Ertia ꝯſideratio eſt de recipientium diuerſa diſpoſitione: ibi. Multe vidue: vbi ſunt tres concluſiones.

¶ Prima ꝯclō eſt: ꝙ ſollicitudo huius ſeculi tollit idoneitatē diſpoſitionis in recipiente medicinam. Aliud eſt temporalia habere: ꝛ aliud eſt de hijs ſollicitudines habere. ¶ Primuꝫ non prohibetur: quia eorum vſum non requirit neceſſitas vite: ſed ſollicitudo de diuitijs ꝛ amor eorum: ſcilicet cupiditas prohibetur. Ratio eſt: q꜡ ſollicitudo de tp̄alibus reuocat a maiori ſollicitudie. ſ. de terrenis: ꝛ de ſnīēdo deo Philip. 4. Nihil ſolliciti ſitis. Unde diuitie ſpinis comparantur a deo: quia generant ſollicitudineꝫ cupidis. Vn̄ dr̄ ꝙ ſpine ſuffocauerūt verbū. Qđ intelligēduꝫ ē: nō ſolū de v̄bo exteriori: ſꝫ ēt īteroiri: qđ ē inſpiratio boni ꝓpoſiti.

Unde diuitie ⁊ voluptates: non ſunt ſpine ſ; ſe: eo ꝙ non lacerant: ſed occaſio ſollicitudinu; q̄ mẽte; lacerat. Et iō ſpine dicũtur ꝑꝑ ſequẽtem effectum. ¶ Et h̄ notandu; eſt in vidua: que ſignificat vita; ſeculi. Hec erat in ſarepta ſydonie. Sydonia grece dr̄ venatio inutilis: Sarepta incẽdium vel anguſtia panis: q2 aīa inutili venatiōi dedita. i. lucris ⁊ negocijs ſeruiens incẽdium carnaliũ voluptatũ: ⁊ ſpiritualem anguſtia; patietur. Cui celu; clauſu; erat ideſt inſtillatio diuine gratie ceſſabat. ſine qua nihil fieri poteſt. Et ꝑmittiť multe vidue. Uiduitas dicit ſceleritate;: q2 aīa de merito peccatoꝝ a gratia dei deſeriť: ⁊ ꝯſequitur eam bonorum operum ſterilitas ⁊ viduitas propter multitudinem vitiorum ſuorum.

¶ Scd̄a ꝯcl'o eſt: ꝙ lic; voluntas ſit libera: tñ non moueť ad bonũ niſi motione diuina. vnde apl's: Deus eſt qui operať in nobis velle ⁊ perficere. Intelligendum tñ: ꝙ q̄;uis re; nãlem poſſit aliquid mouere qđ non eſt eiuſdem nature rei mote: tñ motum nãlem cauſare non poteſt: niſi qđ eſt aliqualiter nature cauſa: Mouetur eni; lapis ſurſum ab hoīe: qui nãm lapidis non cauſat: ſed hic motus non eſt lapidi nãlis. Naturalis autẽ eius motus nō cauſať: niſi ab eo qui cauſat natura;. Sic etiam voluntas noſtra ꝯtingit moueri ab aliquo: qui nō eſt cauſa eius: ſed ꝙ motus voluntarius ſit ab aliquo principio extrinſeco: qđ nō eſt cauſa voluntatis impoſſibile eſt. Uolũtatis cauſa nihil aliud eſt q̄; deus. Hoc p; ex hoc: ꝙ voluntas ē potentia aīe rōnalis: q̄ a ſolo deo cauſať ꝑ creationẽ.

¶ Tertia ꝯcl'o eſt ꝙ perſeuerare in inocentia grē baptiſmalis: mereť idoneitatẽ recipiẽdi ſpiritualem ſanationem. Nã ꝑ inocentiam ⁊ puritatem ꝯſeruať ſpiritus: quẽ tunc aſſequimur ſi malas cogitationes ⁊ deſideria praua in ip̄o ſuo ortu occidamus: ne ꝑ ꝯſenſus ⁊ operationes poſſint irrumpere. Et ideo ſicut perfectiſſimum remedium eſt ſerpentes eijcere omnino vel occidere: ne venena diffundant: ita praue cogitationes in ſuo ortu ſtatim debent eijci ⁊ occidi: ne in conſenſu ⁊ opus exeant. Si igiť inocentiam ⁊ puritate; volumus ꝯſeruare: o; oculos quo ad ſpecies illecebroſas ⁊ ſic omnes ſẽſus rationis: quo ad cogitationes: affectiones ⁊ conſenſus: ꝑiculoſos p̃cauere. vnde pſalm. Perambulaba; in inocentia ⁊c. Et hoc ſignatu; eſt i Naaman: qui decorus interpretať: qui ſignificat peccatorem lepra ſceleꝝ maculatum ſed ſacramẽto penitẽtie ab omni mentis ⁊ corporis feditate purgatũ: qui cõſilio puelle capte ideſt ſuꝑne inſpirationis grē ꝯmonitus ſepties lauari iubetur: q2 baptiſmus lachrymarum pnīe ſeptiformi ſpiritu regenerat. Et caro ei⁹ facta eſt vt caro pueri: q2 ex viro veteri: homini ꝯformatus eſt xp̄o hec glo. Hic. n. mundať per Helyã: eu; q interp̄tatur dei mei ſalutare.

Quarta ꝯſideratio.

q Uarta ꝯſideratio eſt de ingratoꝝ idignatiōe cu; dicitur. Et repleti ſũt ira Ubi ſunt tres concluſiones.

¶ Prima ꝯcl'o ꝙ q2 ſm Aug. peccatũ ⁊ gratia opponunť: ſicut lux ⁊ tenebra nō poſſunt eſſe ſimul in eodem: ſ; mutuo ſe expellunt. Intelligendum tamen: ꝙ in virtute duo ꝯſiderãtur. ſ. habitus virtutis: ⁊ actus eius. Actus autem peccati ſi ꝯparať ad virtutẽ ꝓut eſt habit⁹ quidã non pōt eam expellere: ſi ſit vnus actus tantũ. Sicut nō generať habitus ꝑ vnũ actum ita nec ꝑ vnu; actũ oppoſitum expelliť. Sed ſi ꝯpať actus peccati ad cauſam virtutum: ſic poſſibile eſt ꝙ per vnum actum peccati alique virtutes que ſunt effectus gratie expellantur. Qđlibet enim peccatum mortale contrariatur caritati: que eſt radix omnium virtutum infuſarum. Unde excluſa caritate omnes gratie ⁊ virtutes excluduntť. Unde dicitur ꝙ volebãt eum ducere in montem. Et eiecerunt extra ciuitatem: quaſi diceret: ꝙ vitia gratiam ſemper eijciunt extra conſcientie ciuitatem.

¶ Secunda concluſio eſt: ꝙ nihil adeo excecat mentẽ: quantum peruerſitas ſtulte emulationis: quod fit per ira; inquantu; dicit. Mihi actionem per quam deordinat homine; quantum ad deum: ⁊ quantum ad proximum. vult enim expetere per ſe vindictam. Unde ira inſtabiles reddit nos ad gratiam dei. Nam gratia dei non quieſcit niſi in corde pacifico cu; ſit donum ſpiritus ſancti. vnde Gregori. Dum ira animũ pulſat ſancto ſpiritui hoſpicium turbat: vnde Augu. O homo iram fuge: que eſt hoſtis nature: degenerat oratiōe: excedit menſuram iuſtitie: amicitiam rumpit: ꝯcordiam diſſipat: aufert pacem peccatoris: tollit ſubſtantiã eternitatis. vnde iſti ſtulta emulatione excecati legis latorem interficere volunt precipitio: qꝫ omnes erant ira repleti: q2 ſm glo. videbatur eis ꝙ notaret eos de incredulitate. Unde ſurrexerunt: ⁊ duxerunt eum vſq; ad ſupercilu; montis: vt p̄cipitarent eu;. Glo. Non enim

ſalutē merent̃: q pellūt ſaluatorē de fimb⁹ ſuis.
¶ Tertia ꝯcl̃o eſt: ꝙ in malefactis maloꝝ eoꝝ
debemus cedere malicie: ꝑꝑ qđ ieſus trāſiens
per mediuꝫ illoꝝ ibat. Quia ſm Aug. Ma/
gis eſt cōmendanda ſapia: ꝗꝫ eius potentia ex
ercenda: cuius exemplo malicie cedere debe/
mus. Roma. 12. Non vos defendatis chariſ
ſimi: ſed date locum ire. Sed queritur quō ita
cito elapſus fuerit de manibus eoꝝ. Dicitur
ꝙ in aīa xp̄i fuit potentia motiua non organica
que totuꝫ corpus cito mouere poterat: non mo
tu ꝓgreſſiuo partem: poſt partem: ⁊ iſta poten
tia eſt etiam in angelo: qua poteſt mouere ⁊ trā
ſire totum corpus ſimul. Simil'r etiam erit in
aīa cuiuſlibet beati: non tantū: quantū ad habi
tum. ſed quantuꝫ ad actum ſm vſus poſſibilita
tem: qua poterit mouere corpus ſtatiꝫ vbi vult
non tamen partē poſt parteꝫ.

¶ Feria. 3. dn̄ice. 3. in q̄drageſi. Sermo 60.

R

Eſpiciens ie

ſus in diſcipulos ſuos. ⁊c.
Matth. 18. Scđm qđ dicit
doctor ſanctus correptio vti
lis eſt: vt. ſ. ex rubore volū/
tas corrigēdi bona oriatur: ſi
tamen eſt filius ꝓmiſſionis qui corrigit̃: tunc
in ſtrepitu correptōnis forinſecus flagellante:
deus in illo intrinſecus occulta iſpiratiōe opat̃
⁊ velle. vnde Aug. Ideo eſt neceſſaria corre/
ptio: q2 voluntas hoīs regritur ad hoc ꝙ a pec
cato abſtineat: ſed tñ correptio non eſt ſufficiēs
ſine adiutorio dei. Quia tñ exceſſus aliquādo
ſit manifeſtus: quando occultus: opꝫ ꝙ corre/
ctio fiat ſm modū culpe. ¶ Prima correptio
ſcilicet de manifeſtis eſt de foro iudicij exterio/
ris: ⁊ ꝑtinet ad prelatum. ¶ Secūda eſt de oc
cultis: ⁊ eſt de foro iudicij interioris. ſ. ꝯſcien/
tie ⁊ ꝑtinet ad confeſſores. Et ſm h̄ occurrunt
nobis due conſiderationes.

Prima conſideratio.

P Rima ꝯſideratio eſt de fraterna cor/
reptiōe inq̄ꝫtum ꝑtiet ad p̄latos. Cir
ca quam occurrunt ſex ꝯcluſiones.
¶ Prima eſt doctrina beati Bern. dicentis.
Arguere ⁊ increpare aliqñ neceſſe eſt: ferueat
igitur in nobis amor iuſtitie ⁊ odiuꝫ iniqtatis.
Nemo fratris vitia palpet: peccata diſſimulet:
Nemo dicat. Nūqd cuſtos fr̄is mei ſuꝫ ego?
Eſt eniꝫ ꝯſentire: ſilere cum arguere poſſis: ⁊
ſcim⁹ q2 ſilis pena faciētes tāgit ⁊ ꝯſentiētes.
¶ Scđa ꝯcl̃o eſt: ꝙ fraterna correctio aliquā
do eſt actus charitatis: ⁊ aliqñ eſt actus iuſtitie
qđ ſic pꝫ: Nā correptio delinquentis eſt qđdā
remediū qđ dꝫ adhiberi ꝯtra peccatū alicuius.
Peccatū autē alicuius dupliciter ꝯſiderari po
teſt. Vnomodo inq̄ꝫtuꝫ ē nocumentū ei q pec/
cat. Aliomodo inquantū eſt nocumētuꝫ alioꝝ
qui ex peccato leduntur ⁊ ſcandalizant̃: ⁊ inq̄ꝫ/
tum eſt nocumentū boni ꝯmunis: cuius iuſti/
tia ꝑ peccatum ꝑturbatur. Sic igitur duplex
eſt correptio delinquentis. Vna que adhibꝫ re
mediuꝫ peccato: inquantū eſt malū ipſius pec/
cantis: ⁊ iſta eſt ꝓprie fraterna correptio: q̄ or/
dinat̃ ad emēdationem delinquentis. Remo/
uere aūt maluꝫ alicuius eadē ratione eſt bonū:
qua bonū eius ꝓcuratur. Fratris bonū perti/
net ad charitatem: per quam volumus ⁊ ope/
ramur bonum amico. Vnde ſic patet. Quo/
modo correctio fraterna eſt actus charitatis: q2
per eam repellimus malum fratris: ſcilicet pec
catum: cuius remotio magis pertinet ad carita
teꝫ: ꝗꝫ etiaꝫ remotio exterior damni. Alio mo
do eſt correptio fraterna: que adhibet remedi/
um peccati delinquentis: ſm ꝙ eſt in malum
aliorum ⁊ communis boni: ⁊ talis correptio ē
actus iuſtitie: cuius eſt conſeruare rectitudineꝫ
iuſtitie vnius ad alterum.
¶ Tertia concluſio eſt: ꝙ correptio fraterna i/
quantum eſt actus caritatis: prout dictum eſt ꝑ
tinet ad quenlibet caritatem habentem: ſiue ſit
ſubditus: ſiue prelatus obſeruatis debitis cir-
cunſtantijs: vt ſcilicet fiat quando debet: ⁊ vbi
debet: ⁊ ſm q debet: ⁊ ꝙ diſpoſitio eorum que
ſunt ad finem attendatur ſm rationem finis q
eſt bonum virtutis. Vnde. 24. queſtione. 4.
dicitur. Tam ſacerdotes ꝗꝫ reliqui omnes fi-
deles ſummaꝫ debent habere curam de hijs q
pereunt: quatenus eorum redargutiōe aut cor
rigantur a peccatis: aut ſi incorrigibiles appa/
reāt: ab eccleſia ſeparentur: ſed tamē correctio
que eſt actus iuſtitie quo ad penam non com/
petit ſubdito reſpectu prelati: Sed correptio in
quantum eſt actus caritatis: q2 vt ſic eſt actus
uirtutis qui debet eſſe debitis circūſtantijs mo
deratus. Vnde in omni correptione: qua ſub
diti corrigunt prelatos debet motus conueni/
ens adhiberi: vt ſcilicet cum non ꝓteruia ⁊ du
ricia: ſed cum manſuetudine ⁊ reuerentia cor/
rigantur. vnde prime thimo. 4. Senioreꝫ ne